

nikos papadimitriou

off balance

«Μα είστε χαμένοι, αν μείνουμε τα πράγματα ως έχουν. Φίλος σας είναι η αλλαγή και σύμμαχός σας η αντίφαση. Απ’ το μηδέν κάτι πρέπει να κάνετε. Κι οι κραταιοί όμως μηδαμνοί να γίνουν. Διώξτε αυτό που έχετε και κάνετε δικό σας αυτό που σας αρνήθηκαν.» Μπέρτολτ Μπρεχτ, 1936 [1]

Η εγκατάσταση off balance του Νίκου Παπαδημητρίου, σε μια πολύ κρίσιμη αντιπεριβαλλοντική καμπή, θέτει ως βασικό της ζήτημα την επισφάλεια που προκαλεί ο αντίκτυπος της κλιματικής κρίσης στη ζωή μας.

Με το βλέμμα στραμμένο προς την καταστροφή που έρχεται αργά και σταθερά από τις εγκλωβιστικές κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις που ζούμε σήμερα, η εγκατάσταση μεταγράφει εικαστικά την οικολογική ευαλωτότητα ως θεμελιώδη ιστορική συνθήκη που υπονομεύει τη ζωή στο σύνολό της. Η υπερθέρμανση του πλανήτη, η μόλυνση και η υποβάθμιση του περιβάλλοντος, η διάβρωση της βιοποικιλότητας, η εξάντληση των πηγών ενέργειας, το υδατικό στρες είναι μερικά από τα κύρια προβλήματα που χαρακτηρίζουν το Νέο Κλιματικό Καθεστώς στο οποίο έχουμε εισέλθει και του οποίου οι συνέπειες κατακλύζουν την επικαιρότητα καθημερινά. Το κλιματικό ζήτημα, όσο επίμονα και να διακηρύττουν κάποιοι την μη ύπαρξή του, βρίσκεται στην καρδιά της παγκόσμιας απορρύθμισης και της λιγνιτώδους έκρηξης των αδικιών και των ανισοτήτων σε όλο τον κόσμο. Ο κοινός ορίζοντας της ανθρωπότητας προς την ευημερία, την ανάπτυξη και την πρόοδο έχει προ πολλού διαψευσθεί και το ιδανικό ενός κοινού κόσμου δεν υφίσταται εδώ και καιρό. Η έννοια της κρίσης μαζί με το αίσθημα της ανισορροπίας κατακλύζουν και καθορίζουν τα πάντα. Αυτό το συναίσθημα και τα διακυβεύματά του, που μας επιβάλλει το νέο τοπίο, προσεγγίζει πολύπλευρα ο εικαστικός μέσω της εγκατάστασης-πρότασης του. Ο Νίκος Παπαδημητρίου δεν στοχάζεται απλώς αυτό που πρόκειται να συμβεί στο μέλλον, αλλά τη μελλοντικότητα που στοιχειώνει το παρόν.

Επίσημα, το 2024 ήταν το θερμότερο έτος που έχει ποτέ καταγραφεί. Υπήρξαν αλλόφρονες μάρτυρες πύρινων κολάσεων και τρομερών πλημμυρών. Κάθε φορά, μετά από κάθε ακραίο μετεωρολογικό γεγονός, νιώθουμε όλο και περισσότερο σε κατάσταση λίγγου και πανικού, το έδαφος να υποχωρεί κάτω από τα πόδια μας. Ότι γνωρίζουμε ως δεδομένα στη ζωή δέχονται επίθεση. Αυτήν την απώλεια του αισθήματος της ισορροπίας, της σταθερότητας και της τάξης αποτυπώνει λιτά και ουσιαστικά το κεκλιμένο δάπεδο της εγκατάστασης. Το στοιχείο της ανωμαλίας του πατώματος εκφράζει το αίτημα επαναπροσδιορισμού της σχέσης μας με το περιβάλλον. Το πράσινο βινυλικό δάπεδο είναι το «χαλί» που τραβιέται κάτω από τα πόδια μας. Το πράσινο χρώμα και οι διαβαθμίσεις του μετουσιώνουν στα έργα την έννοια της Φύσης. Θεμελιώδης πυρήνας των εννοιολογικών και εικαστικών αναζητήσεων του Παπαδημητρίου αποτελεί η έρευνα της συνθετικής δραστηριότητας του χώρου, εντός και εκτός του έργου. Κάθε έργο γίνεται σημείο της διαλεκτικής της έκθεσης.

Η χωρική και η συνθετική ανάπτυξη της εγκατάστασης στον εκθεσιακό χώρο ορίζεται από την γραμμή που την περιβάλλει, την γραμμή του ορίζοντα. Ποιος είναι ο ορίζοντας του ανθρώπου, αναρωτιέται ο εικαστικός, όταν αποκόπτεται από την πραγματικότητα μιας γης ικανής να αντικρούσει τις ενέργειές του; Η γραμμή, ως βασικό δυναμικό συστατικό της ζωγραφικής του, εδώ εξελίσσεται οργανικά μέσα στο χώρο και ως όριο/σύνορο καθορίζει μορφολογικά επίσης και τα έργα της έκθεσης, καθώς τα τέμνει οριζόντια ή/και κάθετα. Η ζωτική έννοια της αλλαγής, της επιτάχυνσης, της ανισορροπίας καταγράφεται στις αφηρημένες ζωγραφικές επιφάνειες που απηχούν τα φευγαλέα τοπία. Ειδικά, η σειρά με τα μικρά τετράγωνα ζωγραφικά έργα (green series) θα μπορούσαν να διαβαστούν ως καρτέ ταινίας. Η ένταση των χρωματικών τους πεδίων δίνουν την εντύπωση τοπίων σε κίνηση. Είναι η επιταχυνόμενη καταστροφή της φύσης. Τα έργα γίνονται οι σύγχρονες τοπιογραφίες ενός κόσμου που αλλάζει απροσδόκητα. Ένα περιβάλλον που, υπό τις δυσμενείς συνθήκες που προκάλεσε η ανθρωπότητα, μεταβάλλεται διαρκώς. Παράλληλα, τα επιτοίχια μεταλλικά τετράγωνα είναι βαμμένα βιομηχανικά, σε αποχρώσεις του πράσινου. Το εύρος της τονικότητάς τους, από το ανοικτό έως το βαθύ πράσινο, θυμίζουν κομμάτια ραλιέρας/ ένα χρωματολόγιο της φύσης που χάνεται. Ενώ τα στοιχεία αυτά βρίσκονται σε χρωματική ενότητα με τα ζωγραφικά έργα, έρχονται σε εννοιολογική αντίθεση μαζί τους. Αντιπροσωπεύουν την ολέθρια «σκληρότητα» και κυριαρχία του τεχνο-οικονομικού και πολιτικού συστήματος, που στο βωμό του γρήγορου και άμεσου κέρδους για τους λίγους δεν διστάζει να θυσιάσει την ίδια την φύση και την ανθρωπότητα. Είναι ένα σχόλιο στον τρόπο που η τυφλή διαδικασία της συσσώρευσης κεφαλαίου καταστρέφει τον φυσικό κόσμο. Μιλώντας για τον θρίαμβο του συστήματος στην εποχή των αλγορίθμων, οι δυο μικρές ζωγραφικές τετράγωνες λεπτομέρειες, στις γωνίες των δύο μεταλλικών στοιχείων, θίγουν την αυξανόμενη ψηφιοποίηση της ζωής. Η αντιπαλότητα, η αντίθεση ανάμεσα στον υπερβολικά τεχνικό και στον φυσικό κόσμο εκφράζεται συγχρόνως στο δίπτυχο που σχηματίζουν το τετράγωνο κομμάτι μαρμάρου και η ψηφιακή εκτύπωση δίπλα του. Η ραγδαία τεχνολογική ανάπτυξη δημιουργεί νέες αβεβαιότητες. Η ανοιχτή και απρόβλεπτη δύναμη της υπερσυνδεσιμότητας μεταγράφεται ως ζωγραφικά εικονοστοιχεία (πίξελ) πάνω στις φυσικές θαλάσσιες πέτρες.

Η εγκατάσταση off balance προεκτείνεται στον υπόγειο χώρο της γκαλερί, όπου το διακύβευμα της κλιματικής απορρύθμισης, μα κυρίως η έννοια της κατάρρευσης, συμπυκνώνεται στην γλυπτική απόδοση ενός παγόβουνου. Ως ένα άλλο A23a (το μεγαλύτερο παγόβουνο του κόσμου), αποκολλημένο από την παγοκρηπίδα της Ανταρκτικής, ταξιδεύει μόνο του. Κινείται απρόβλεπτα χωρίς κανείς να γνωρίζει με σιγουριά πού μπορεί να καταλήξει και τις δραματικές επιπτώσεις που θα επιφέρει. Η ενατένιση της φύσης, διαχρονικά παρούσα στην ιστορία της τέχνης, δεν αντανακλά μόνο τη σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον, αλλά και μια ενδοσκοπική ματιά, όπου η φύση γίνεται καθρέφτης των εσωτερικών του αναζητήσεων και της υπαρξιακής του πορείας. Το παγόβουνο αποτελεί την κατεξοχήν εικόνα της απειλής και της ανισορροπίας. Ενσωματώνει την δυστοπία που μας βυθίζει το παρωχημένο κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό μοντέλο κραυγάζοντας με νέο θράσος και ένταση «εξορύξεις-εξορύξεις-εξορύξεις».

Μπροστά στη νέα πραγματικότητα, στις αναταραχές, στην κοινωνική και ηθική κατάπτωση και στις δυσχέρειες της εποχής τα βιβλία και οι οδηγοί για τα μέσα επιβίωσης γνωρίζουν μεγάλη επιτυχία. Οι λίστες με τα απαραίτητα υλικά, τις δεξιότητες επιβίωσης και αυτάρκειας σε χαοτικές καταστάσεις, κατακλύζουν τα κοινωνικά δίκτυα και το κίνημα του επιβιωτισμού θεριεύει. Για άλλη μια φορά, βρισκόμαστε ατομικά υπεύθυνοι και μόνοι απέναντι σε όλους και σε όλα. Αυτή τη συνθήκη υπογραμμίζει emphatica με κριτική διάθεση το από γούνα αλόγου ελβετικό σακίδιο εκστρατείας. Το μοναδικό ready-made αντικείμενο της εγκατάστασης. Η θεμελιακή αναζήτηση της σχέσης του ανθρώπου-κυνηγού με το θήραμα στο έργο του Παπαδημητρίου, εδώ μεταφέρεται στη σχέση του ανθρώπου ως κατακτητή/ καταστροφέα με τη φύση. Η ανάγκη του ανθρώπου για επικράτηση και κυριαρχία προκαλεί την ίδια του την αυτοκαταστροφή. Χρειάζεται το σακίδιο επιβίωσης για να σωθεί απέναντι στον εαυτό του. Κι αν η παρακμή, το αίσθημα κατάρρευσης, η ανισορροπία, ο αποκαλυπτικός αέρας της Ιστορίας δεν είναι το τέλος του κόσμου, ίσως να είναι το τέλος ενός ορισμένου τύπου κοινωνίας, όπου η μόνη δυνατή διέξοδος να είναι η φαντασία ότι η μεταστροφή είναι δυνατή.

Νίκη Παπασπύρου, ιστορικός τέχνης

[1] Μπέρτολτ Μπρεχτ, Αν μείνουμε τα πράγματα ως έχουν, 1936, μετάφραση: Διώνη Δημητριάδου

“off balance”

“But you are lost
if things remain as they are.
Your friend is change,
and contradiction is your ally.
From nothing, you must create something.
And the mighty must be brought down to nothing.
Get rid of what you have
and claim what was denied to you.”
Bertolt Brecht, 1936 [1]

The Off Balance installation by Nikos Papadimitriou, at a critical anti-environmental turning point, raises as its central issue the precariousness caused by the impact of the climate crisis on our lives.

With its gaze fixed on the slow and steady destruction emerging from today’s constraining social and political circumstances, the installation visually transcribes ecological vulnerability as a fundamental historical condition that undermines life as a whole. Global warming, pollution and environmental degradation, biodiversity loss, energy resource depletion, and water stress are among the key issues defining the New Climatic Regime we have entered, whose consequences flood daily news reports. No matter how persistently some proclaim its non-existence, the climate issue lies at the heart of global disorder and the dizzying explosion of injustices and inequalities worldwide. Humanity’s shared horizon of prosperity, development, and progress has long been disproven, and the ideal of a common world has ceased to exist for quite some time. The notion of crisis, along with the sense of imbalance, pervades and dictates everything. It is this feeling and its stakes—imposed by the new landscape—that the artist approaches multidimensionally through his installation-proposal. Nikos Papadimitriou does not merely contemplate what is to come in the future but the futurity that haunts the present.

Officially, 2024 was the hottest year ever recorded. We have been frantic witnesses to fiery infernos and devastating floods. Each time, after every extreme weather event, we feel increasingly dizzy and panicked, as if the ground is slipping from beneath our feet. Everything we have taken for granted in life is under attack. This loss of balance, stability, and order is succinctly and poignantly captured by the installation’s tilted floor. The irregularity of the flooring expresses the urgent need to redefine our relationship with the environment. The green vinyl flooring is the “rug” being pulled from under our feet. The green color and its gradients transform the works into embodiments of Nature. At the core of Papadimitriou’s conceptual and artistic explorations is the investigation of space’s synthetic activity—both within and beyond the artwork. Each piece becomes a focal point in the exhibition’s dialectical structure.

The spatial and compositional development of the installation within the exhibition space is defined by the line that surrounds it: the horizon line. What is the horizon of humanity, the artist asks, when we are cut off from the reality of a planet capable of resisting our actions? The line, a fundamental dynamic element of his painting, evolves organically in space here, acting as both a limit and a boundary that morphologically defines the exhibition’s works, cutting across them horizontally and/or vertically. The vital notions of change, acceleration, and imbalance are inscribed in the abstract painted surfaces, which evoke fleeting landscapes. Particularly, the series of small square paintings (Green Series) could be read as film frames. The intensity of their color fields creates the impression of landscapes in motion. It is the accelerated destruction of nature. These works become contemporary landscapes of a world changing unpredictably, an environment that, under the adverse conditions caused by humanity, is in constant flux.

Simultaneously, the wall-mounted metal squares are industrially painted in shades of green. Their tonal range, from light to deep green, recalls a palette of nature—one that is vanishing. While these elements are chromatically aligned with the paintings, they conceptually oppose them. They represent the catastrophic rigidity and dominance of the techno-economic and political system, which, in the pursuit of rapid and immediate profit for the few, does not hesitate to sacrifice both nature and humanity. This is a commentary on how the blind process of capital accumulation is destroying the natural world. Addressing the triumph of the system in the age of algorithms, the two small square painted details in the corners of the metallic elements hint at the increasing digitization of life. The opposition between the excessively technical and the natural world is also expressed in the diptych formed by the square marble piece and the adjacent digital print. Rapid technological advancement generates new uncertainties. The open-ended and unpredictable power of hyperconnectivity is transcribed as pixels on natural sea stones.

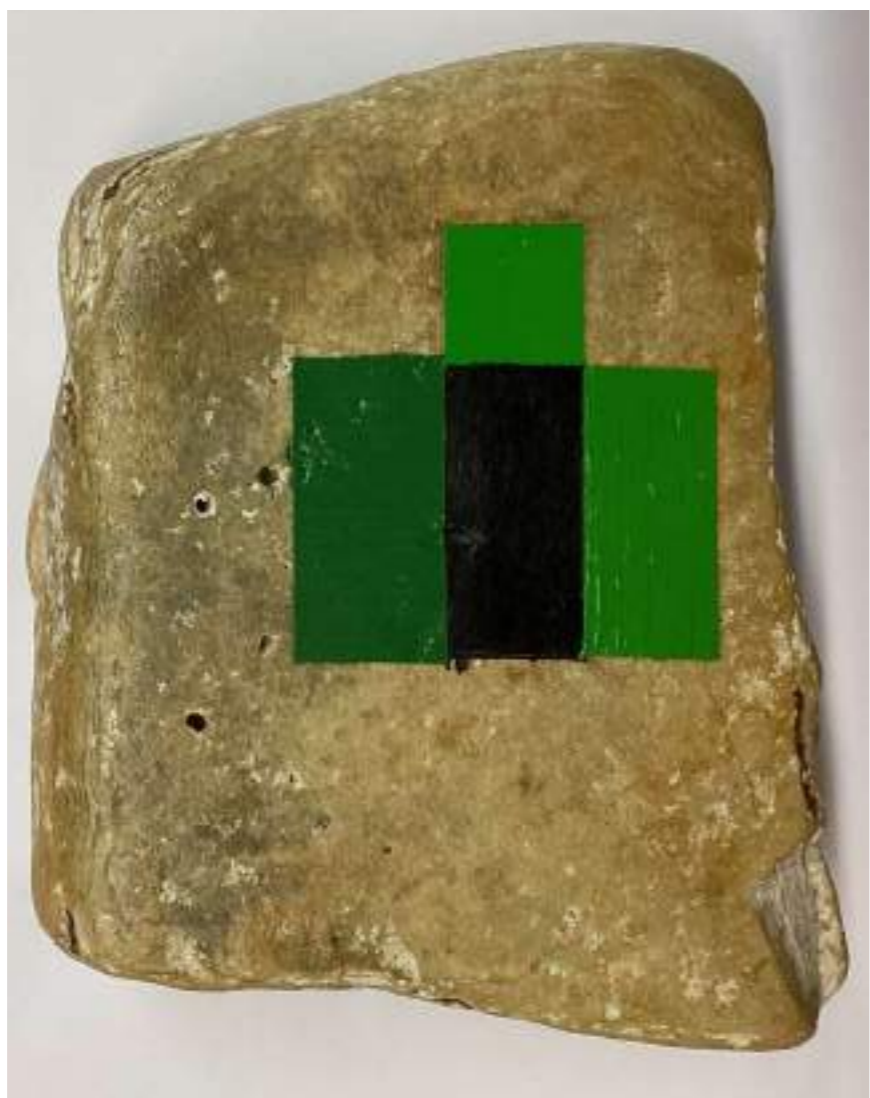
The Off Balance installation extends into the gallery's basement, where the issue of climate deregulation—most notably, the concept of collapse—is condensed into a sculptural representation of an iceberg. Like another A23a (the world's largest iceberg), detached from Antarctica's ice shelf, it drifts alone, moving unpredictably, with no certainty about where it might end up or the dramatic impacts it may have. The contemplation of nature, a timeless presence in the history of art, not only reflects humanity's relationship with the natural environment but also offers an introspective gaze, where nature becomes a mirror of one's inner quest and existential journey. The iceberg epitomizes threat and imbalance. It embodies the dystopia into which the outdated social, political, and economic model is dragging us—one that now brazenly and aggressively chants "drill, drill, drill."

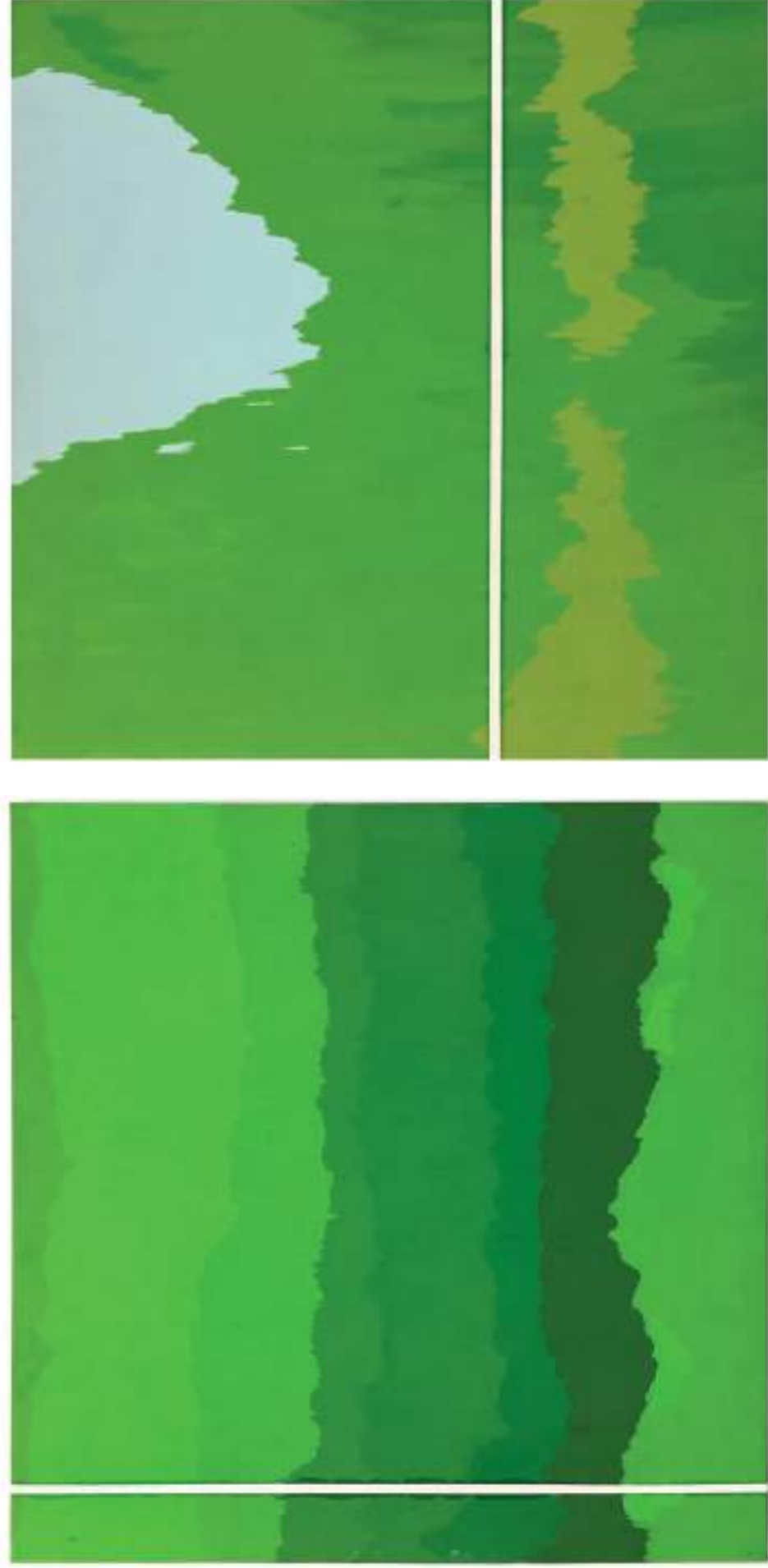
Faced with this new reality, the turmoil, the challenges and the moral depravity of our time, survival guides and manuals are experiencing unprecedented success. Lists of essential supplies, survival skills, and self-sufficiency strategies in chaotic situations flood social media, fueling the growth of the survivalist movement. Once again, we find ourselves individually responsible and alone against everything and everyone. This stark reality is emphatically underscored with critical intent by the Swiss expedition backpack made of horsehide—the only ready-made object in the installation. Papadimitriou's fundamental exploration of the hunter-prey relationship in his work here translates into the relationship between humanity as a conqueror/destroyer and nature. Humanity's relentless drive for dominance and control is leading to its self-destruction. It now requires a survival kit to protect itself from itself. And if decline, the sense of collapse, imbalance, and the apocalyptic air of history do not signify the end of the world, perhaps they mark the end of a specific type of society—where the only possible escape is the imagination that change is still possible.

Niki Papaspirou, art historian

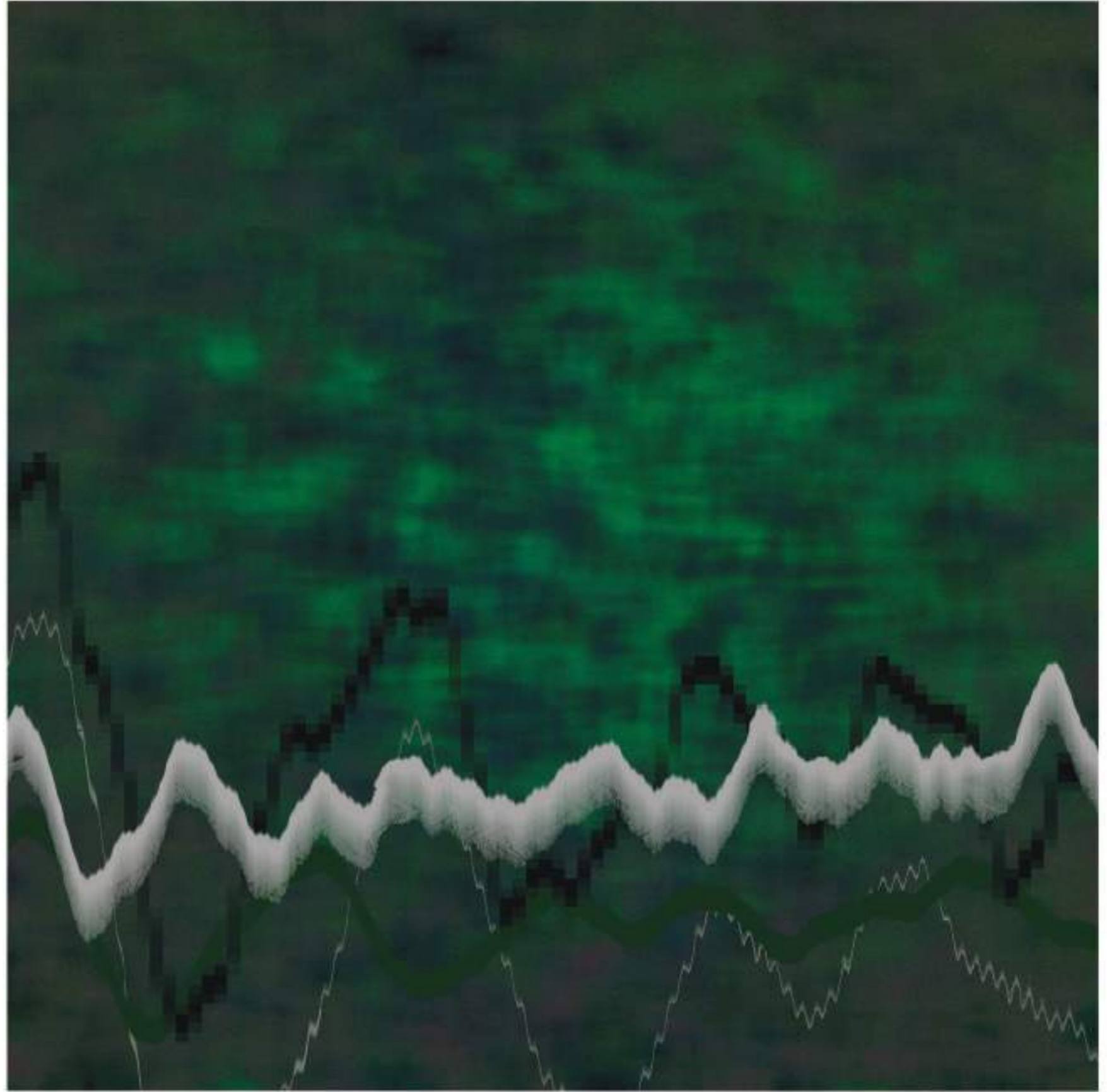
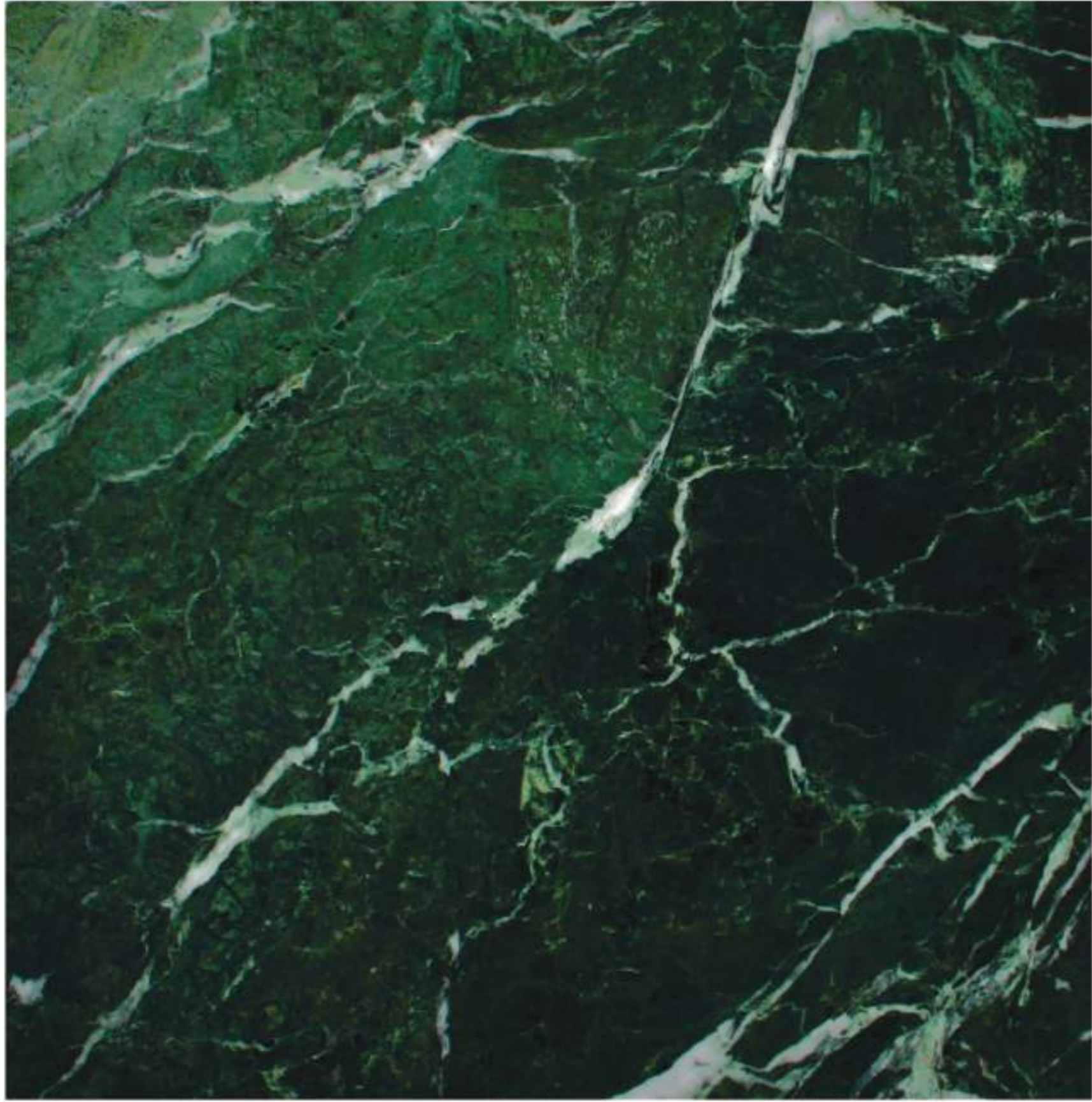
[1] Bertolt Brecht, *If Things Remain As They Are*, 1936, translation: Dioni Dimitriadou

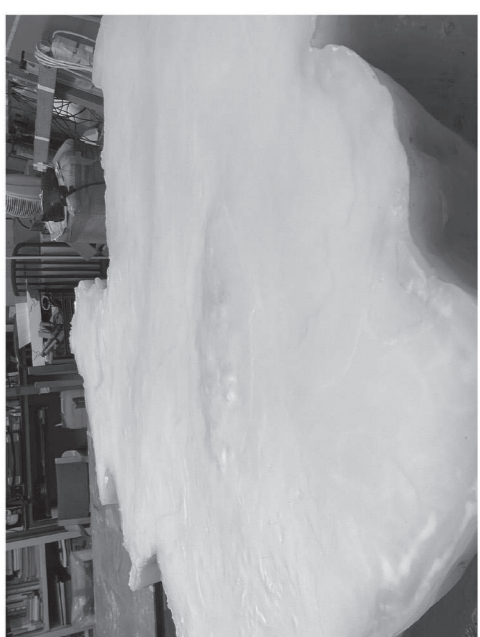
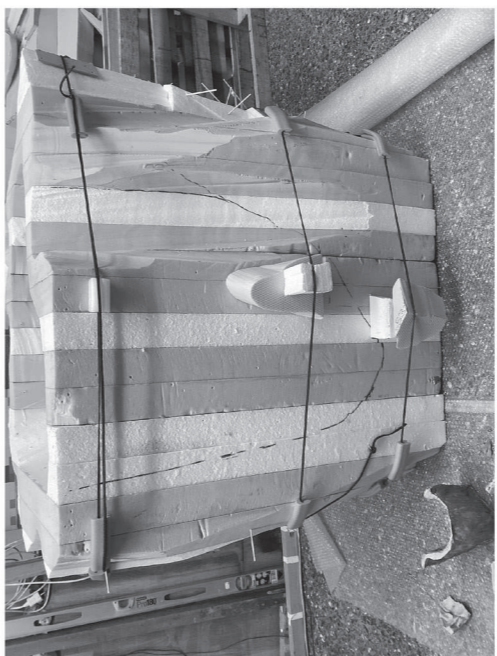
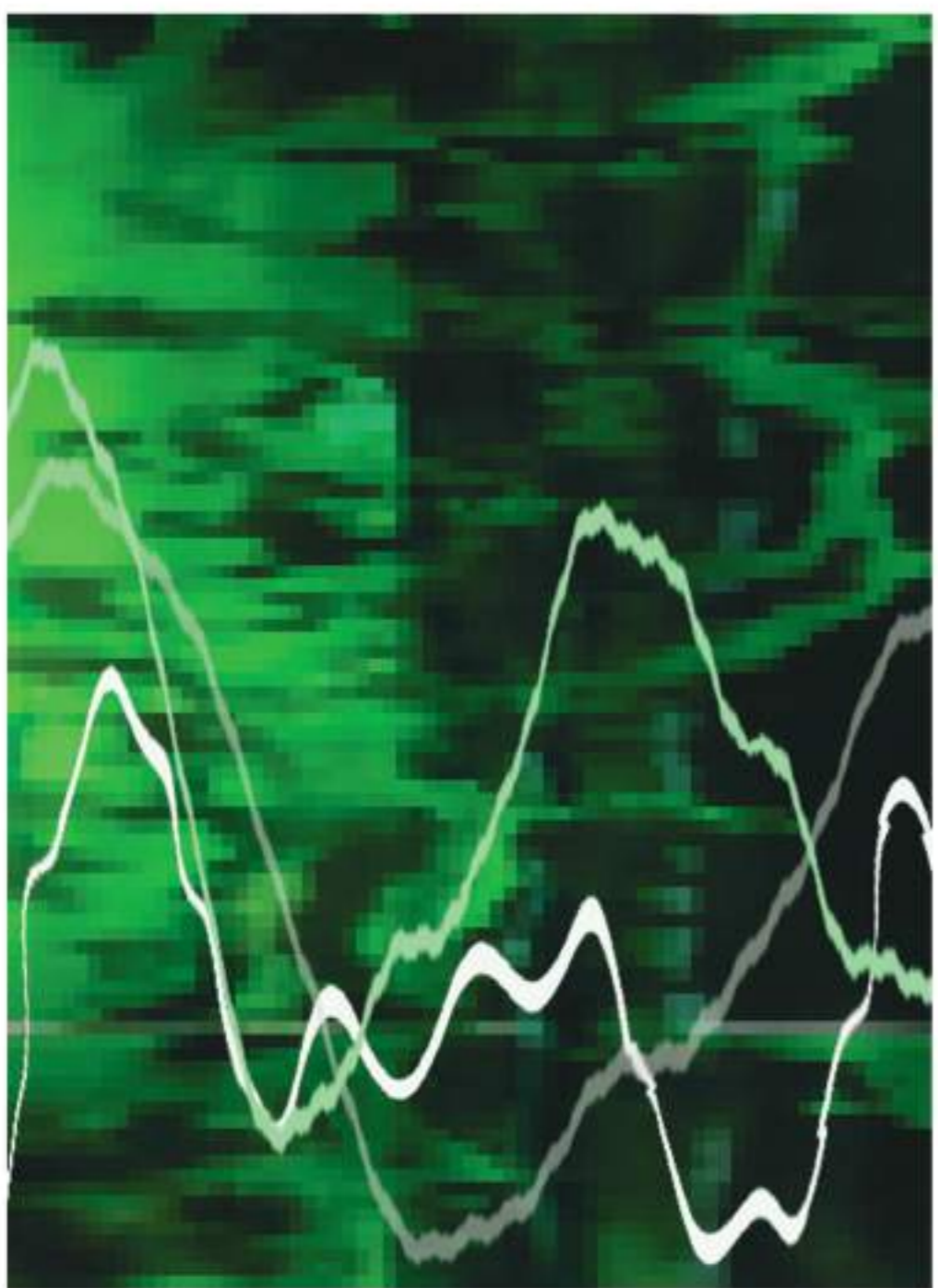

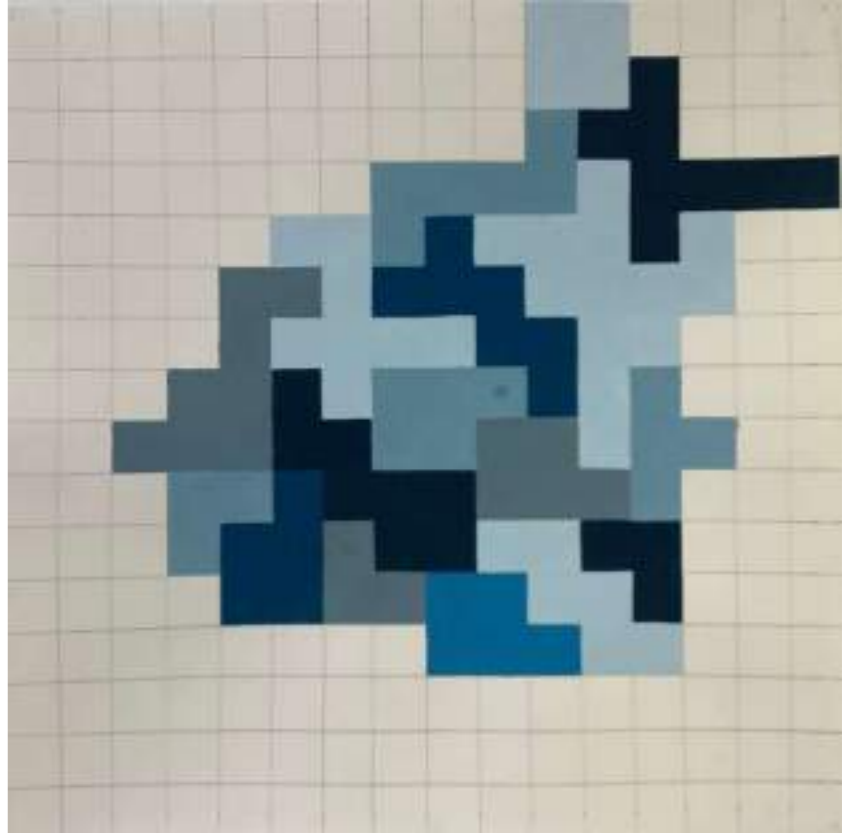
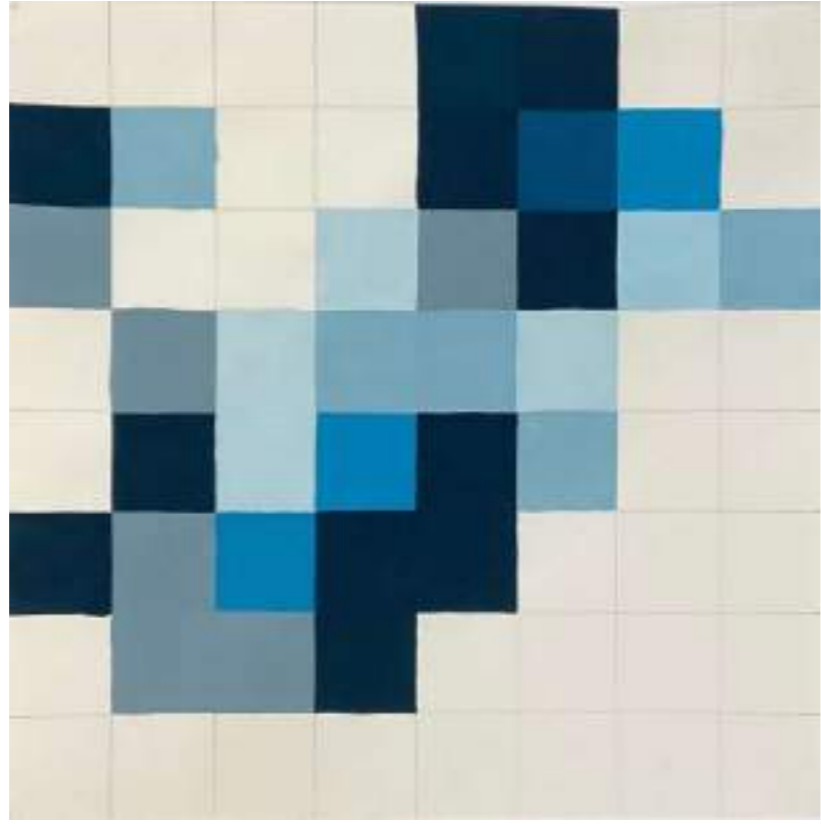
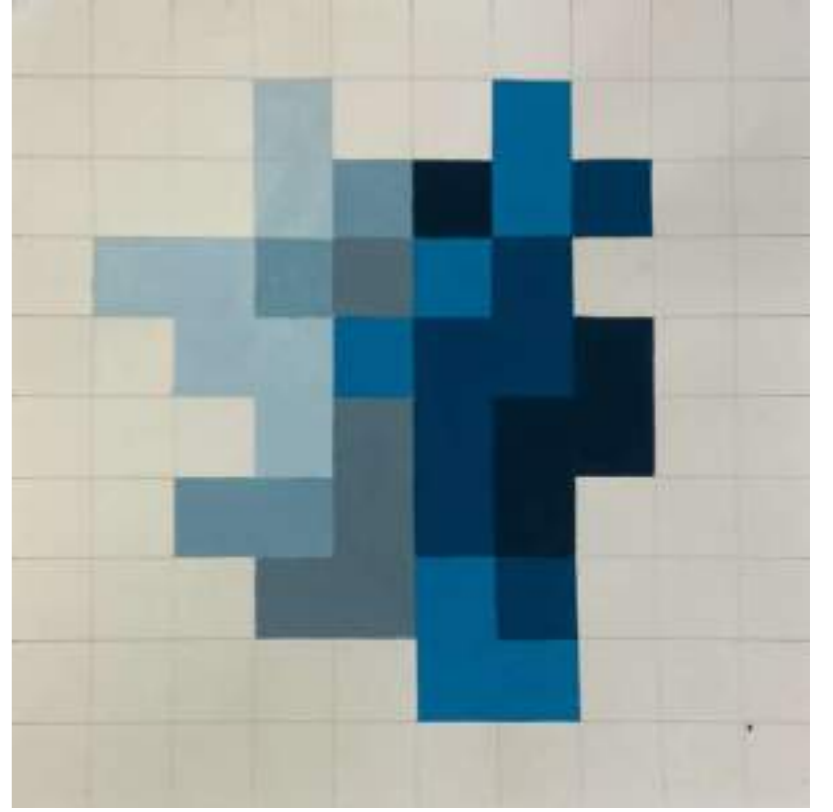
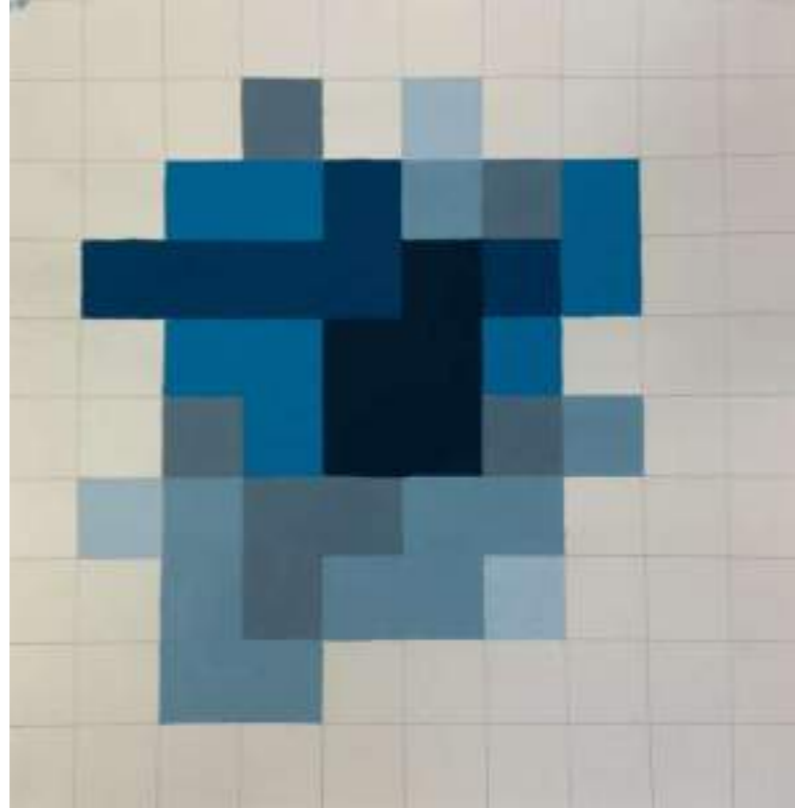
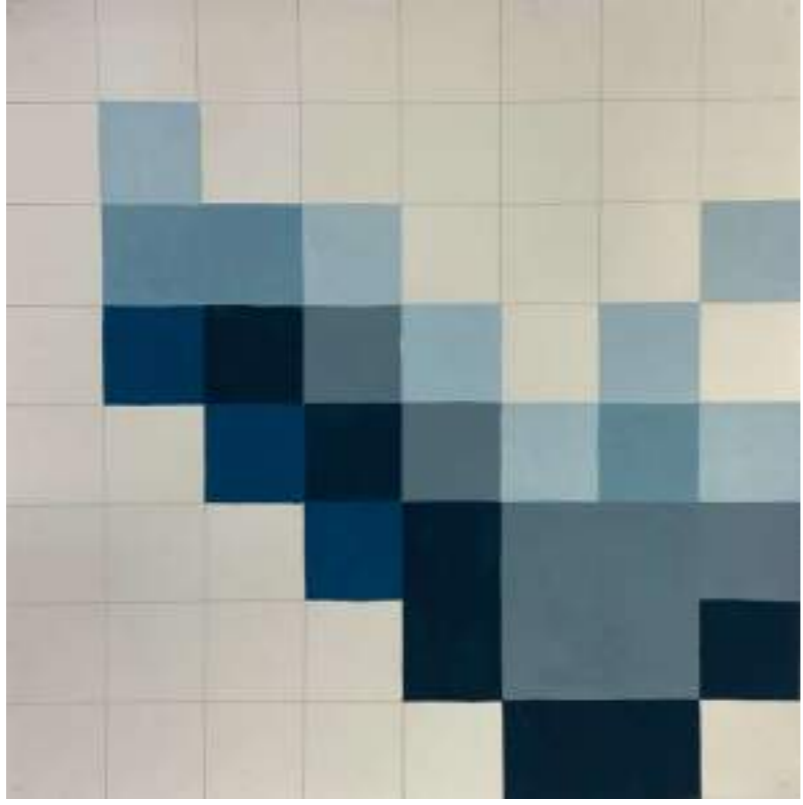

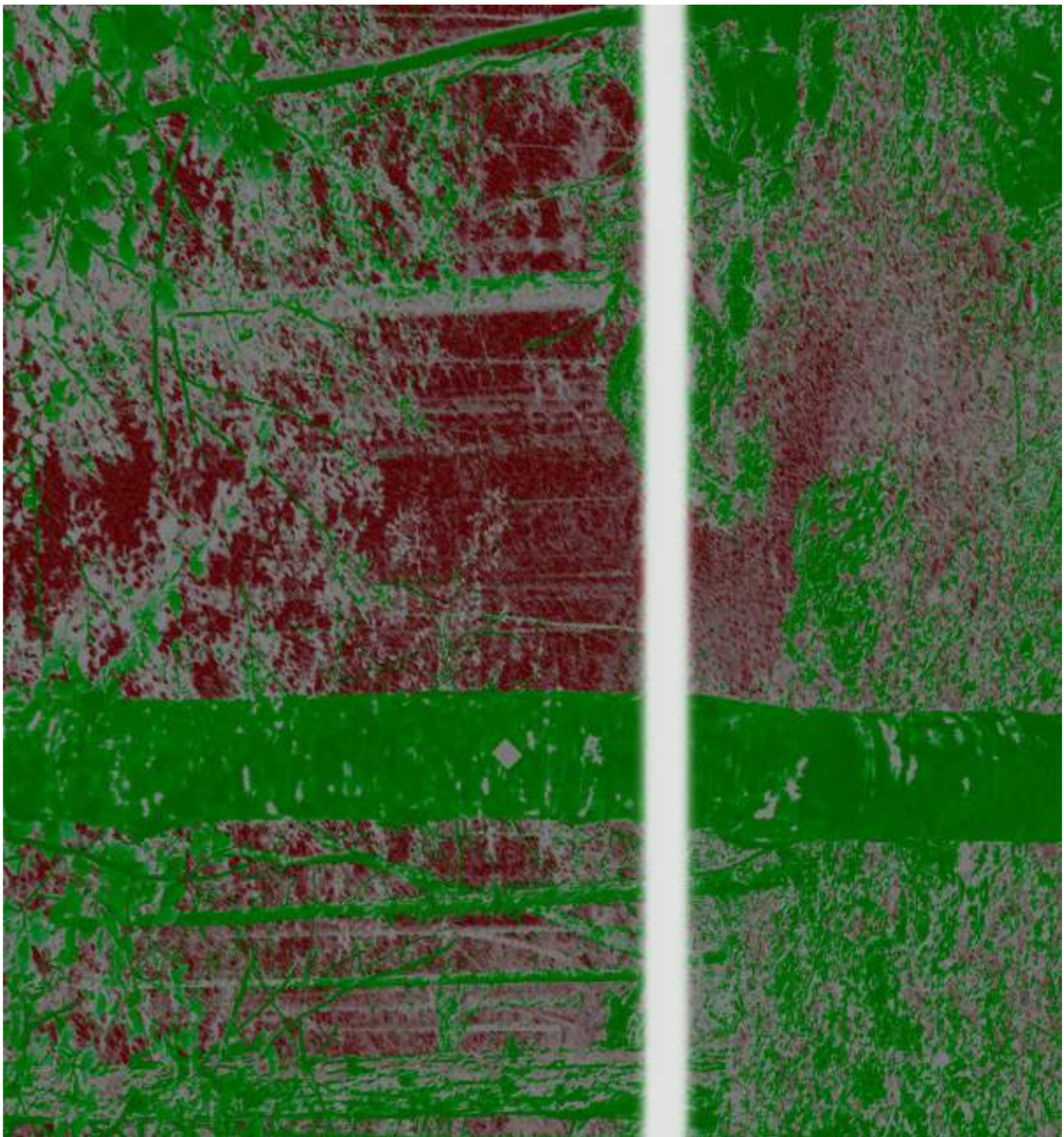
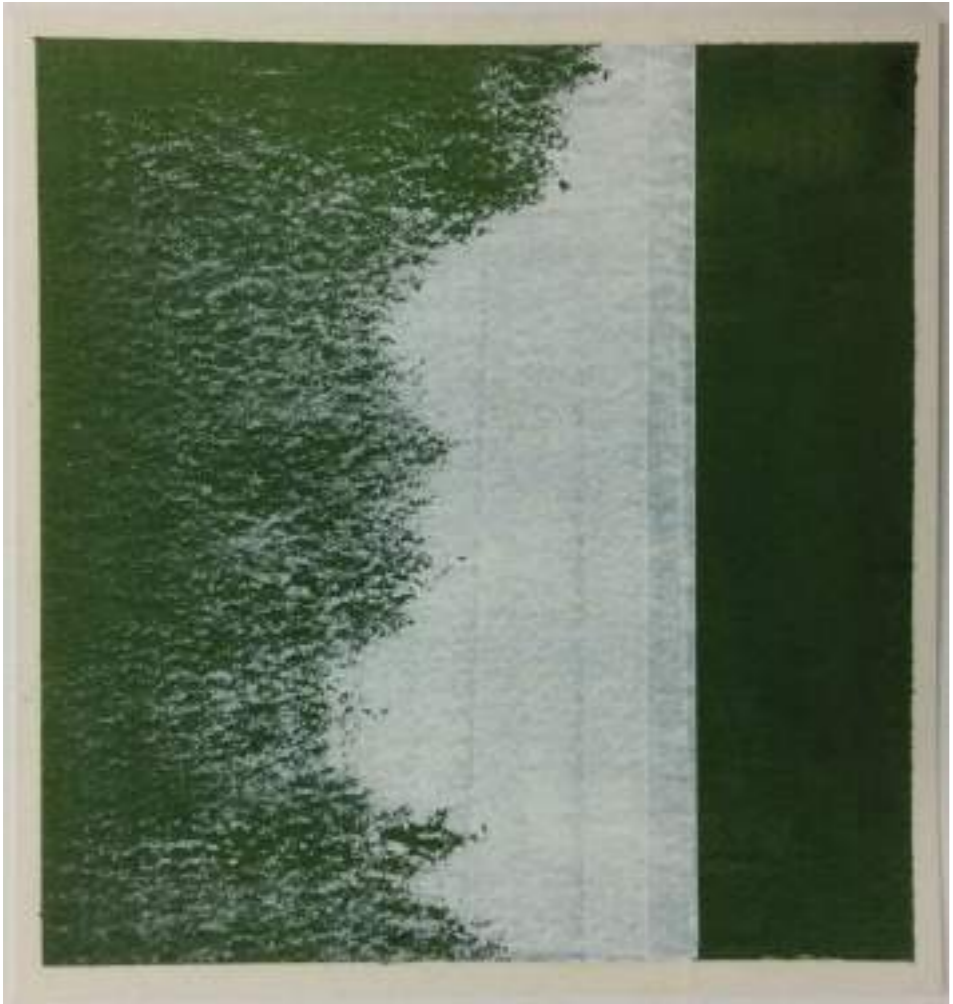

Νίκος Παπαδημητρίου

Γεννήθηκε στη Χίο. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας Ζωγραφική και Χαρακτική. Το 1995 μέσω του προγράμματος Erasmus σπούδασε στο Εδιμβούργο (Edinburgh College of Art) και το 2000 αποφοίτησε με Master degree στην οπτική επικοινωνία από το Πανεπιστήμιο του Κέντ (Kent Institute of Art & Design). Έχει διενεργήσει 17 ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολυάριθμες ομαδικές στην Ελλάδα και διεθνώς μεταξύ των οποίων οι Μπιενάλε (Σαράγιεβο, Τελ-Αβίβ, Πράγα, Αθήνα και Κωνσταντινούπολη). Το 2008 μαζί με άλλους καλλιτέχνες ίδρυσε την μη κερδοσκοπική πλατφόρμα Lo & Behold η οποία δραστηριοποιήθηκε για μια δεκαετία έως το 2018.

Από το 1999 εργάζεται στην εκπαίδευση. Τα έτη 2012 και 2013 δίδαξε στο Konkuk University στη Ν. Κορέα (KUB school of design) σαν visiting professor, από το 2002 έως το 2018 δίδαξε στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής ενώ από το 2022 διδάσκει στη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

Nikos Papadimitriou

He was born in Chios and studied at the school of Fine Arts in Athens painting and printmaking. In 1995 under Erasmus program, he went to Edinburgh college of Art and in the year 2000 he was awarded a master degree in Visual Communication from Kent University (Kent Institute of Art & Design). He has made 17 solo shows and participated in various group shows locally and internationally. He was chosen to participate in Biennale of Sarajevo, Tel-Aviv, Prague, Athens and Istanbul. He founded with other artists the non-profit platform Lo & Behold which was active for a decade till about 2018.

From 2002 to 2018 he teaches at University of West Attica and in 2012 – 13 he was invited to teach as visiting professor in Konkuk University Korea. Since 2022 he holds a position of assistant professor at School of Fine Arts, department of Fine Arts and Art sciences, at University of Ioannina.

www.nikospapadimitriou.com | papajim71@hotmail.com | [@papajim71](https://www.instagram.com/papajim71)

Λίστα έργων | List of works:

7. “untitled”, readymade σακίδιο εκστρατείας, ελβετικού στρατού, δέρμα, τρίχα αλόγου, πλήρης εξοπλισμός συμπεριλαμβανομένου οδηγού επιβίωσης, 40 x 38 x 15 cm.
“untitled”, readymade Swiss army backpack, horse fur, fully equipped, survival kit included, 40 x 38 x 15 cm.
8. “stone 1”, λάδι σε πέτρα Αίγινας, 15 x 17 x 6 cm, 2024.
“stone 1”, oil color on Aegina’s rock, 15 x 17 x 6 cm, 2024.
9. “six Tones of green”, 6 μεταλλικά τελάρα 44,5 x 44,5 (x3)cm, ηλεκτροστατική βαφή, σπρέϊ, λάδι, 2024.
“six Tones of green”, 6 metallic plates 44,5 x 44,5 (x3)cm, spray color, oil, 2024.
10. “fragmented landscape”, 12 ακρυλικά με λάδι σε χαρτί, το καθένα διάστασης 25,5 x 25,5 cm, 2024.
“fragmented landscape”, 12 acrylic and oil paintings on paper, 25,5 x 25,5 cm, each, 2024.
11. “green horizons and vertical line”, 70 x 70 (x3) cm, ακρυλικό και λάδι σε καμβά, 2020.
“green horizons and vertical line”, 70 x 70 (x3) cm, acrylic and oil on canvas, 2020.
&
“light blue above horizontal line”, 70 x 70 (x3) cm, ακρυλικό και λάδι σε καμβά, 2020.
“light blue above horizontal line”, 70 x 70 (x3) cm, acrylic and oil on canvas, 2020.
12. “untitled” (green series) ακρυλικό και λάδι σε χαρτί, 17,5 x 18,5 cm, 2018
“untitled” (green series) acrylic and oil on paper, 17,5 x 18,5 cm, 2018.
13. “abstract green”, 24 x 30 (x2) cm, ακρυλικό σε κάμποτο, 2024.
“abstract green”, 24 x 30 (x2) cm, acrylic on linen, 2024.
- 14&15. “untitled”, δίπτυχο, πράσινο μάρμαρο Τήνου, ψηφιακή εκτύπωση green series C plexiglass, 44,5 x 44,5 cm, έκαστο, συνολική διάσταση 44,5 x 89 cm, 2024.
“untitled”, diptych, green marble from Tinos’ Island, digital printed image green series C, plexiglass, 44,5 x 44,5 cm each, total dim. 44,5 x 89 cm, 2024.
16. “distorted line reflection 1 / green series B”, εκτύπωση ψηφιακής εικόνας, plexiglass, 30 x 42 cm, 2021.
“distorted line reflection 1 / green series B”, digital printed image, plexiglass, 30 x 42 cm, 2021.
17. “Iceberg”, γλυπτό, πολυστερίνη, παραφίνη, φωτισμός led, 125 x 125 x 100 cm, 2025.
“Iceberg”, sculpture, polystyrene, paraffin, φωτισμός led lights, 125 x 125 x 100 cm, 2025.
- 18&19. “pixel camo Blue”, 5 ακρυλικά- gouache σε χαρτί, 40 x 40 cm, εκάστη, 2022.
“pixel camo Blue”, 5 acrylic – gouache on paper, 40 x 40 cm each, 2022.
20. “Jungle camo”, 70 x 50 x 4 cm, σπρέϊ σε μεταλλικό τελάρο, 2022.
“jungle camo”, 70 x 50 cm, spray on metallic plate, 2022.
21. “white corner line”, 20 x 20 (x4) cm, ακρυλικό και λάδι σε καμβά, 2024.
“white corner line”, 20 x 20 (x4) cm, acrylic and oil color on canvas, 2024.
22. “untitled” (green series) ακρυλικό και λάδι σε χαρτί, 17,5 x 18,5 cm, 2018.
“untitled” (green series) acrylic and oil on paper, 17,5 x 18,5 cm, 2018.
23. “Line on woods”, ψηφιακά επεξεργασμένη φωτογραφία, εκτύπωση D bond, 51 x 55 cm, 2021.
“Line on woods”, digital processed photograph, print D bond, 51 x 55 cm, 2021.

Το έντυπο αυτό τυπώθηκε με αφορμή την ατομική έκθεση με τίτλο “off balance” του Νίκου Παπαδημητρίου στην γκαλερί “έκφραση-γιάννα γραμματοπούλου” το Μάρτιο του 2025. Θερμές ευχαριστίες στους Νίκη Παπασπύρου, Γιώργο Σκαβάρρα, Κώστα Τσώλη, Κώστα Μπασάνο, Γιάννη Κόκκαλη, Αθανάσιο Κόκκινο, και Κώστα Κοϊνό.

Σχεδιασμός και επιμέλεια εντύπου, Αθανάσιος Κόκκινος.
photo credits © Νίκος Παπαδημητρίου 2025

This booklet was printed on the occasion of the solo exhibition “off balance” by Nikos Papadimitriou at the gallery “ekfrasi- yian- na grammatoroulou” in March 2025. Warm thanks to Niki Papaspyrou, George Skavaras, Kostas Tsolis, Kostas Bassanos, Yannis Kokkalis, Athanasios Kokkinos, and Kostas Koinos.

Booklet design and editing, Athanasios Kokkinos.
photo credits © Nikos Papadimitriou 2025

